

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816204956
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5816204956.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobkyne: F. Z., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. X. XXXX/XX, XXX XX R., zastúpenej spoločnosťou: JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nová Doba 489/15, 027 43 Nižná, pracovisko Hattalova 373/3, 029 01 Námestovo, IČO: 47 258 781, proti žalovanému: Ing. X. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XX, XXX XX Q., zastúpenému JUDr. Michalom Murinom, advokátom so sídlom S. U. XXX, XXX XX S., o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/157/2016-274 zo dňa 7. októbra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/157/2016-274 zo dňa 7. októbra 2020 p
o t v r d z u j e .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni uložil povinnosť nahradiť ich žalovanému v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude vyčíslená v uznesení vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, doručenou súdu 05.10.2016, zmenenou dňa 01.10.2018, žalobkyňa žiadala, aby súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozsudku, poznámka odvolacieho súdu správne má byť uvedené, aby súd určil, že nehnuteľnosti CKN parc. č. 439/12 - záhrady vo výmere 20 m², CKN parc. č. 439/9 - záhrady vo výmere 73 m², ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 10916229-3/2018 Ing. F. W. odčlenením od EKN parc. č. 58 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 536 m², ktorá je evidovaná na LV č. XXXX pre obec a k.ú. Q., patria do dedičstva po R. F., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. č. XX, v podiele 12/20 a ďalej určil, že pozemky CKN parc. č. 435/3 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 190 m², CKN parc. č. 439/11 - záhrady vo výmere 59 m², ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 10916229-3/2018 Ing. F. W. odčlenením od EKN parc. č. 58 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 536 m², ktorá je evidovaná na LV č. XXXX pre obec a k.ú. Q. ďalej aj „sporné nehnuteľnosti“), patria do dedičstva po R. F., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. č. XX, v podiele 12/40, s tým, že tento geometrický plán sa stáva súčasťou rozsudku. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa je jedinou právnou nástupníčkou po zosnulej R. F. rod. A., narodennej XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. XX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX. Právna predchodkyňa žalobkyne R. F. bola ešte ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností - pozemnoknižnej parcely (ďalej len „PK parcela v príslušnom gramatickom tvare“) č. 58, na ktorej stál rodinný dom - drevenica, v súčasnosti so súp. číslom XX a spoločný dvor, a tiež PK parcel č. 59, č. 61 a č. 62 zapísaných v pozemnoknižnom protokole (ďalej len „PK protokol“ v príslušnom

gramatickom tvare) č. XXX k.ú. Q., pod B 6c v podiele 2/20. Na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D 542/80 zo dňa 03.08.1980 po poručiteľovi F. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, sa právna predchodkyňa žalobkyne stala vlastníčkou podielu 10/20 na nehnuteľnostiach, zapísaných v PK protokole č. XXX k.ú. Q., predtým zapísaného na F. A. pod B2 a B4. Spolu tak bola menovaná ku dňu svojej smrti vlastníčkou uvedených nehnuteľností, zapísaných v PK protokole č. XXX k.ú. Q. v podiele 12/20. S vlastníctvom rodinného domu - drevenice na PK parcele č. 58 sa spájalo ideálne spoluvlastníctvo k spoločnému dvoru s vedľajšou drevenicou, postavenou na PK parcele č. 57 z PK protokolu č. XXX k.ú. Q.. Keďže spoluvlastnícky podiel na spoločnom dvore nebol určený, platí, že je rovnaký pre obe stavby, ku ktorým sa toto spoluvlastníctvo spájalo, t. j. po 1. Žalobkyňa je v súčasnosti evidovaná na LV č. XXX pre obec a k.ú. Q. pod B6a B7 ako výlučná vlastníčka pozemku CKN parcela č. 433 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 135 m², na ktorom je postavená drevenica súp. číslo XX, ktorá je tiež vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a zvyšok pozemku predstavuje v súčasnosti prázdny pozemok, nachádzajúci sa bezprostredne za touto drevenicou. Zvyšná časť pozemku, predstavujúca v súčasnosti voľný dvor, predstavuje v právnom stave po zápise diela ROEP pozemok EKN parcelu č. 58 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 536 m², ktorý je evidovaný na LV č. XXXX pre obec a k.ú. Q. na žalovaného ako výlučného vlastníka. Žalobkyňa si dala za účelom porovnania pozemnoknižného stavu zápisu v PK protokole č. XXX k.ú. Q. a súčasného zápisu v katastri nehnuteľností vypracovať autorizovanému geodetovi Ing. F. A. odborné vyjadrenie, v rámci ktorého geodet vykonal spätnú identifikáciu a meranie pôvodných pozemnoknižných parciel. Z tohto odborného vyjadrenia vyplýva, že súčasná EKN parcela č. 58, zapísaná na žalovaného, je tvorená pôvodnými PK parcelami č. 57, č. 60 a č. 61 a zvyšok predstavuje spoločný dvor. CKN parcela č. 433 predstavuje pôvodné PK parcely č. 58 a 59. V súčasnej EKN parcele č. 58 sú vlastnícky obsiahnuté pôvodná PK parcela č. 61 a zvyšok spoločný dvor. Z toho vyplýva, že spracovateľ diela ROEP v obci Q. vykonal nesprávnu identifikáciu pôvodných pozemnoknižných parciel, keď tieto zahrnul do EKN parcely č. 58, ktorú vlastnícky pridelil vlastníkom zapísaným v PK protokole č. XXX, ktoré im však patriť nemali, resp. nie v celosti. Pôvodným vlastníkom zapísaným v PK protokole č. XXX k.ú. Q. nesvedčilo vlastnícke právo v takom rozsahu, potom ani žalovaný nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k tej časti EKN parcely, ktorá predstavovala pôvodnú PK parcelu č. 61 a spoločný dvor v podiele 1, zapísaný v PK protokole č. XXX k.ú. Q.. Susedné pozemky EKN parcely č. 57 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 543 m² a č. 59 - orná pôda vo výmere 230 m², evidované na LV č. XXXX pre obec a k.ú. Q. sú v spoluvlastníctve sporových strán s výškou spoluvlastníckeho podielu 1. Žalobkyňa navrhla žalovanému uzatvorenie dohody podľa záverov odborného vyjadrenia geodeta. Žalovaný si však zásielku obsahujúcu návrh dohody neprevzal a táto zásielka sa vrátila právnenému zástupcovi žalobkyne späť ako neprevzatá v odbernej lehote.

3. V poradí prvým rozsudkom č. k. 7C/157/2016-166 zo dňa 05.12.2018 súd prvej inštancie určil, že nehnuteľnosti CKN parc. č. 439/12 - záhrady vo výmere 20 m², CKN parc. č. 439/9 - záhrady vo výmere 73 m², ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 10916229-3/2018 Ing. F. W. odčlenením od EKN parc. č. 58 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 536 m², ktorá je evidovaná na LV č. XXXX pre obec a k.ú. Q., patria do dedičstva po R. F., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. č. XX, v podiele 12/20 a ďalej určil, že pozemky CKN parc. č. 435/3 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 190 m², CKN parc. č. 439/11 - záhrady vo výmere 59 m², ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 10916229-3/2018 Ing. F. W. odčlenením od EKN parc. č. 58 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 536 m², ktorá je evidovaná na LV č. XXXX pre obec a k.ú. Q. ďalej aj „sporné nehnuteľnosti“), patria do dedičstva po R. F., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. č. XX, v podiele 12/40, s tým, že tento geometrický plán sa stáva súčasťou rozsudku (výrok I.). V rámci odvolacieho konania vyvolaného opravným prostriedkom uplatneným žalovaným Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Co/85/2019-201 zo dňa 09.03.2020 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom svedkyne L. W. a oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a na základe takto vykonaného (a doplneného) dokazovania mal preukázanú nespornosť postavenia žalobkyne ako jedinej právnej nástupníčky po neb. R. F., rod. A.. Žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobkyne o tom, že neb. R. A. bola vlastníčkou PK parcely č. 58 a spoločného dvora, ktorý sa spájal s vlastníctvom rodinného domu na PK parcele č. 58 a PK parciel č. 59, 61 a 62 v podiele 2/20 a že spoluvlastnícky podiel 10/20 zdedila po F. A., ktorý bol v PK protokole č. XXX k.ú. Q. zapísaný pod B2 a B6. Nespornou bola v konaní aj tá skutočnosť, že v čase, keď žalovaný kupoval dotknuté pozemky, boli osoby, ktoré mu pozemky predávali, evidované v katastri nehnuteľností ako ich vlastníci, bez akýchkoľvek tiarch a poznámok a v prospech žalovaného bol povolený vklad vlastníckeho práva orgánom správy katastra. Žalovaného teda možno považovať

za dobromyseľného nadobúdateľa pozemkov, pretože pri nadobudnutí pozemkov konal v dôvere v zápis v katastri nehnuteľností a v dôvere v rozhodnutie štátneho orgánu. Uvedený záver mal okresný súd podporený aj výsluchom svedkyne L. W., ktorá bola jednou z osôb, ktoré žalovanému pozemky predali. Svedkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že nemala žiadne pochybnosti o tom, že by im predávaný pozemok nepatril. Predmetný pozemok vždy užívala ich rodina a starali sa oň aj jej švagrovia a brat. Žalobkyňa už v roku 2008, kedy bolo vydané rozhodnutie v dedičskom konaní po jej matke R. F., mohla podniknúť kroky na ochranu svojho vlastníckeho práva, pretože podľa tohto dedičského rozhodnutia predmetom dedenia boli len parcely EKN č. 57 a č. 59 v obci a k. ú. Q. v podiele 3/10 a parcela č. 58 ani predmetom dedenia nebola. Žalobkyňa už v roku 2008 mohla objektívne zistiť spornosť svojho práva, no žalobu v tomto spore podala na súd až v roku 2016. Na základe toho konajúci súd dospel k záveru, že žalobkyňu možno považovať za nedbalého vlastníka, a preto v prípade riešenia otázky, či poskytnúť vyššiu ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi, alebo nedbalému vlastníkovi, sa okresný súd priklonil k tomu, že vyššiu mieru ochrany má požívať dobromyseľný nadobúdateľ, t. j. žalovaný. V zrušujúcom uznesení krajský súd poukázal aj na to, že nie je zrejmé, prečo žalobkyňa zostala pasívna a nevyužila možnosť obrany prostriedkami, ktoré jej umožňovali osobitné právne predpisy, v konaní o schválení ROEP. Návrh tohto registra správny orgán zverejnil verejnou vyhláškou dňa 07.03.2005, pričom neb. R. F. si výpis z návrhu registra neprevzala, keďže zomrela už v roku XXXX. Žalobkyňa však mala možnosť podať podnet na zmenu údajov v registri, pretože dňa 23.06.2008 správny orgán vykonal zápis registra do katastra nehnuteľností a žalobkyňa tiež dňa 28.08.2008 získala rozhodnutie o dedičstve po neb. R. F., takže do troch rokov od zápisu registra do katastra nehnuteľností, t. j. do 23.06.2011, žalobkyňa mohla podať podnet na zmenu údajov v registri, pretože už z dedičského rozhodnutia po neb. R. F. zistila, že pozemky, vo vzťahu ku ktorým sa domáha určenia, že patria do dedičstva po neb. R. F., neboli predmetom dedičského konania.

5. Na základe uvedených skutočností rešpektujúc právny názor krajského súdu, vyslovený v jeho zrušujúcom uznesení, po doplnení dokazovania súd prvej inštancie žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol, nakoľko dospel k záveru, že žalovaný je dobromyseľným nadobúdateľom pozemkov, ktoré sú predmetom tohto sporu. Žalovaný totiž vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam nadobudol kúpnyimi zmluvami od predávajúcich, ktorí boli v čase prevodu evidovaní v katastri nehnuteľností ako ich vlastníci.

6. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie síce v odôvodnení napadnutého rozsudku spomína, že žalobkyňa predložila do spisu listinný dôkaz - vyjadrenie Obce Q. č. 101-003/2020 z 25.05.2020 spolu s vyjadrením Obce Q. č. 101-002/2020 z 14.05.2020, no následne už neuvádza k akým skutkovým zisteniam dospel na základe tohto dôkazu, a to, či tieto skutkové zistenia mali /nemali vplyv na ním vyslovený právny názor. Žalobkyňa v podaní označenom ako „Predloženie listinných dôkazov, vyjadrenie zo dňa 19.06.2020“ predložila súdu prvej inštancie aj uvedené písomné vyjadrenia Obce Q. zo dní 14.05.2020 a 25.05.2020, z ktorých vyplýva, že žalovaný v roku 2010 podal daňové priznanie v prípade parciel č. 57, č. 58 a č. 59 za celkovú výmeru 302,75 m², a to ako ideálny podielový spoluvlastník. Vo svojom vyjadrení zo dňa 19.06.2020 žalobkyňa prezentovala, čo tento dôkaz preukazuje, konkrétne, že žalovaný nebol dobromyseľný, resp. že z jeho konania možno vyvodit', že sa nesprával ako vlastník deklarovaných pozemkov v rozsahu, v akom mu malo toto právo svedčiť podľa nadobúdacích titulov. Žalovaný si v čase nadobudnutia prvých spoluvlastníckych podielov dotknutých parciel musel byť vedomý toho, že nie je vlastníkom celej výmery týchto parciel, keď „zdanil“ výmeru 302,75 m², hoci na jeho podiely mala v tom čase pripadať výmera 461,25 m². Ak sa teda žalovaný domnieval, že v roku 2009 nadobudol KN-E parcely č. 57 a č. 59 v podiele 1 a parcelu č. 58 v podiele 1 tak, ako mu malo svedčiť na základe nadobúdacích titulov od legitímnych vlastníkov, a teda vo výmere pripadajúcej na tieto podiely celkovo 461,25 m², nie je zrejmé z akého dôvodu podal daňové priznanie v prípade týchto parciel iba za výmeru 302,75 m². Podľa názoru žalobkyne z uvedeného je zrejmé, že žalovaný sa „necítil“ byť vlastníkom celej nadobúdanej výmery pozemkov. Tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, že na obecnom úrade len podpísal, čo mu predložili, resp. len zaplatil, čo mu povedali, neobstojí, najmä ak bola žalobkyňa prvoinštančným súdom vytýkaná pasivita vo vzťahu k prebiehajúcej ROEP a nepodaniu námietok, resp. návrhu na opravu údajov katastra. Takéto konanie žalovaného je totiž spôsobilé vyvolať právne následky aj bez toho, či žalovaný podpísované daňové priznanie riadnym spôsobom (ne)prečítal a (ne)skontroloval.

8. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 11.06.2021 žalobkyňa doplnila podané odvolanie o odkaz na uznesenie Veľkého senátu NS SR sp. zn. 1VObd0 2/2020 zo dňa 27.04.2021. Najvyšší súd v ňom uviedol, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej „nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má,“ nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností, ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastník. Na podklade uvedené sa tak podľa názoru odvolateľky stáva irelevantným názor vyjadrený odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 6Co/85/2019 zo dňa 09.03.2020 ohľadne povinnosti súdu prvej inštancie skúmať dobromyseľnosť žalovaného vo vzťahu k nedbalosti žalobkyne v strážení si jej vlastníckeho práva.

9. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania súdu neboli produkované.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP vo výroku I. vo veci samej a tiež v závislom výroku II. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne formulovanú v jej opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobkyne zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil, opomenul sa len vyjadriť k dôkazom - písomným vyjadreniam Obce Q. zo dní 14.05.2020 a 25.05.2020, preloženým žalobkyňou do spisu. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v

odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

14. Za čiastočne dôvodnú možno preto považovať odvoláciu argumentáciu žalobkyne smerujúcu voči postupu súdu prvej inštancie v súvislosti s absenciou odôvodnenia k predloženým dôkazným prostriedkom - vyjadreniam Obce Q. z 14.05.2020 a 25.05.2020 vo vzťahu k daňovému priznaniu žalovaného za rok 2010. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či sa konajúci súd uvedenými dôkaznými prostriedkami zaoberal, resp. prečo na uvedené listiny pri svojom rozhodovaní neprihliadol. Toto pochybenie v postupe súdu prvej inštancie však odvolací súd v danom prípade nepovažoval za tak závažné, pre ktoré by bolo nutné automaticky pristúpiť k modifikácii napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale len doplnil jeho dôvody.

15. Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa predložila uvedené listinné dôkazy do spisu v rámci svojho podania označeného ako „Predloženie listinných dôkazov, vyjadrenie“ zo dňa 19.06.2020, ku ktorým sa právny zástupca žalovaného vyjadril na pojednávaní konanom dňa 07.09.2020. Obsah uvedeného podania je popísaný okresným súdom v odseku 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalujúca sporová strana predložila súdu uvedené listiny na preukázanie svojho tvrdenia, že žalovaný nie je dobromyseľný, pretože sa po nadobudnutí sporných nehnuteľností nesprával ako ich vlastník v rozsahu podľa nadobúdacích titulov, čo má vyplývať z daňového priznania žalovaného podaného za rok 2010, keďže daň z nehnuteľností, ktorú žalovaný uhradil v prípade dotknutých parciel, zodpovedá výmere 302,75 m², hoci správne (s prihliadnutím na výšku jeho spoluvlastníckych podielov) mala jeho daňová povinnosť zodpovedať výmere 461,25 m².

16. Bez ohľadu na žalovaným namietanú nezákonnosť postupu obce pri poskytovaní údaju chráneného daňovým tajomstvom, odvolací súd v danom prípade považuje uvedené skutkové tvrdenia žalobkyne za právne irelevantné. Je nesporné, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam na podklade kúpnych zmlúv uzatvorených v rokoch 2009 a 2010. Pokiaľ by aj žalovaný v rámci svojich zákonných povinností podal daňové priznanie za rok 2010, zahrňujúce o. i. aj daň zo sporných nehnuteľností v nesprávnej výške, t. j. výške, ktorá nezodpovedá ich skutočnej výmere, je nepochybné, že uvedená skutočnosť nastala až po tom, ako už predtým dobromyseľne nadobudol vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam. Inak povedané, skutočnosť, ktorá podľa názoru odvolateľky zakladá absenciu dobromyseľnosti žalovaného, nastala až po okamihu nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Na základe uvedeného nemožno uvedenú skutočnosť považovať za relevantnú vo vzťahu k preukázaniu (ne)dobromyseľnosti žalovaného ako nadobúdateľa predmetných nehnuteľností, a preto tento dôkaz nebolo v spore potrebné ani vykonať.

17. Pokiaľ žalobkyňa v rámci odvolacieho konania doplnila svoje odvolanie podaním doručeným súdu dňa 10.06.2021, posúdeným podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 písm. h) CSP, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 365 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého možno odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Keďže bol žalobkyňi napadnutý rozsudok prostredníctvom právneho zástupcu doručený dňa 04.11.2020, odvolacia lehota uplynula dňa 20.11.2020 a uvedené podanie odvolateľky tak nemožno považovať za včas uplatnené doplnenie svojho odvolania.

18. Napriek uvedenému, s prihliadnutím na obsah uvedeného doplnenia (právny záver vyjadrený v uznesení Veľkého senátu NS SR sp. zn. 1VObdo 2/2020 zo dňa 27.04.2021), odvolací súd v zmysle zásady „iura novit curia“ považoval za potrebné vyjadriť svoj právny názor aj k uvedenému rozhodnutiu, (ktorého argumentáciu tiež sčasti citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia), a to aj s prihliadnutím na povinnosť súdu upravenú v ust. § 220 ods. 3 CSP, napriek tomu, že pri riešení otázky ochrany dobrej viery nadobúdateľa ťažko možno hovoriť o ustálenej súdnej praxi najvyšších súdnych autorít.

19. Odvolací súd opätovne, poukazuje na svoju argumentáciu prezentovanú v uznesení sp. zn. 6Co/85/2019 zo dňa 09.03.2020 a právny názor, ktorým bol súd prvej inštancie pri rozhodovaní v merite veci viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

20. Ustanovenie § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré vymenúva možné spôsoby nadobudnutia vlastníctva - a/ zmluva, b/ dedenie, c/ rozhodnutie štátneho orgánu, d/ iné skutočnosti ustanovené zákonom (napr. vydržanie, zhotovenie, spracovanie cudzej veci, prírastkom, pripadnutie stratenej veci, opustenej a skrytej veci).

21. Nadobúdanie vlastníctva rozhodnutím je ovládané princípom právnej istoty, čoho dôsledkom je rešpektovanie tohto rozhodnutia okrem prípadov, ak došlo v dôsledku prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov k jeho zmene. Charakteristickým znakom nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím súdu alebo správneho orgánu je skutočnosť, že takéto nadobudnutie vlastníctva sa považuje za originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva, teda ide o nadobudnutie vlastníctva, ktoré nie je odvodené, čoho dôsledkom je, že sa v týchto prípadoch neuplatní zásada, podľa ktorej nikto nemôže previesť na druhého viac práv, ako sám má. Zároveň ust. § 132 Občianskeho zákonníka nielenže definuje spôsoby, na základe ktorých dochádza k nadobudnutiu vlastníctva, ale v jeho odseku 2 upravuje zásadu, podľa ktorej, ak dochádza k nadobudnutiu vlastníctva rozhodnutím príslušného orgánu, pričom okamih nadobudnutia vlastníctva spája s dňom právoplatnosti rozhodnutia o vlastníctve. Iba vtedy, ak zákon *expressis verbis* ustanovuje okamih nadobudnutia vlastníctva inak, platí táto osobitná (iná) právna úprava.

22. Ochrana skutočného vlastníka, zaručovaná zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než sám má“ však možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorého judikatúra je právne záväzná pre všetky orgány verejnej moci Slovenskej republiky, celkom jednoznačne poskytuje súdnu ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva aj pred pôvodným vlastníkom. Napríklad v rozsudku vo veci GLADISHEVA v. Ruská federácia zo dňa 06. decembra 2011 (sťažnosť č. 7097/10) súd konštatoval porušenie práva sťažovateľky pokojne užívať svoj majetok garantovaný článkom 1 dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že jej bola odňatá nehnuteľnosť, ktorú nadobudla v dobrej viere od nevlastníka a prikázal Ruskej federácii obnoviť vlastnícke právo sťažovateľky k odňatej nehnuteľnosti a zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy a trovy konania. Súdnu ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva súd poskytol aj v mnohých iných svojich rozhodnutiach napr. BEYELER v. Taliansko, rozsudok Veľkého senátu z 28. mája 2002 (sťažnosť č. 33202/96), MOSKAL v. Poľsko, rozsudok z 15. septembra 2009 (sťažnosť č. 10373/05), ÖNERIYILDIZ v. Turecko, rozsudok z 30. novembra 2009 (sťažnosť č. 48939/99), či ŽÁKOVÁ v. Česká republika, rozsudok z 03. októbra 2013 (sťažnosť č. 2000/09). V poslednom označenom prípade, ako aj v prípade GLADISHEVA v. Ruská federácia (§ 79) súd zdôraznil, že sťažovateľka, ktorá konala v dobrej viere, že je vlastníkom pozemkov, by nemala byť postihovaná za pochybenia správnych orgánov (§ 93).

23. V súvislosti s prejednávaným súdnym sporom má mimoriadny význam najmä nálezh Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, v ktorom ústavný súd v súlade s vyššie uvedenou ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu ČR zaujal zásadný postoj v riešení otázky „*nemo plus iuris*“, ktorého závery odvolací súd citoval vyššie. V uvedenom náleze ústavný súd okrem iného uviedol: „Aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania nemožno bezvýnimčne tvrdiť - ako to konštatovali všeobecné súdy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (*dominum auctoris*) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky „*nemo plus iuris*“ (I. ÚS 50/2010) o nové interpretačné závery či vývoj sociálnej reality najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajný z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprubuje aj príslušný orgán verejnej moci (kataster nehnuteľností, súd a podobne).

Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať aj pri jeho spochybňovaní treťou osobou.

Ústavný súd z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany musí tak postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet*, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv (čo platí aj pre tento prípad), treba prihliadnúť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní“.

Je pochopiteľné, prečo ústavný súd v danom prípade videl exemplárnu nespravodlivosť. Žalobca excindančnou žalobou proti konkurznému správcovi štátneho podniku uplatňoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú nadobudol v konkurze (podľa starého ZKV). Jeho žaloba však bola neúspešná, pretože jeho právni predchodcovia neboli vlastníkmi dotknutých nehnuteľností a to konkrétne z dôvodu väd privatizačného projektu, na základe ktorého boli nehnuteľnosti prevedené najprv na Fond národného majetku a potom na právnych predchodcov žalobcu. Inými slovami - štát v roku 1992 pripravil a schválil vadný privatizačný projekt. Následne sa však nehnuteľnosť zrejme (popis skutkových okolností nie je úplne jednoznačný) ďalším prevodom dostala do vlastníctva spoločnosti F, s.r.o. a v roku 2000 ju z konkurzu tejto spoločnosti kúpil súčasný žalobca. V roku 2007 bol však nemilo prekvapený, keď konkurzný správca štátneho podniku T (zrejme právneho predchodcu spoločnosti F, s.r.o.) dané nehnuteľnosti zaradil do súpisu všeobecnej podstaty T., š.p. Je teda zrejme, že nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. marca 2016 reflektoval na individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu a princíp všeobecnej spravodlivosti.

24. Vo svojom náleze Ústavný súd SR poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, predovšetkým na nález sp.zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016, v ktorom Ústavný súd Českej republiky zhrnul svoju doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originárnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutným predpokladom pre tento originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu.

25. Uvedené právne závery Ústavný súd Slovenskej republiky konzistentne potvrdzuje aj vo svojich nasledujúcich rozhodnutiach v obdobných právnych veciach (napr. I. ÚS 151/2016, I. ÚS 460/2017, I. ÚS 92/2018).

26. V spore medzi pôvodným (skutočným) vlastníkom a dobromyseľným nadobúdateľom vlastníckeho práva prichádza do úvahy aj prípadná aplikácia všeobecne uznávanej právnej zásady „*vigilantibus iura scripta sunt*“. Ako v tejto súvislosti konštatoval napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5Sžf 65/2011 podľa uvedenej právnej zásady, ktorá platila už v rímskom práve „*práva patria len bdelym*“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorý sa aktívne zaujíma o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môže strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

27. Hoci je v zmysle čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vlastnícke právo nepremlčateľné, plynutie času samozrejme má právny význam a môže viesť k oslabovaniu vlastníckeho práva, prípadne až k jeho zániku, a to nielen v súvislosti s aplikáciou inštitútu vydržania (§ 134 Občianskeho zákonníka), ale tiež pri originárnom nadobúdaní vlastníckeho práva v dobrej viere. Čím dlhší čas uplynie od nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, tým má ústavnoprávna ochrana princípu právnej istoty bona fide vlastníka na pomyslelnej miske váh „väčšiu váhu“, než má ochrana vlastníckeho práva pôvodného (skutočného) vlastníka.

28. Žiada sa dodať, že štát má pozitívny záväzok, aby bol jeho právny poriadok spoľahlivý. Ak niekto pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vychádza zo štátom stanovenej evidencie nehnuteľností, t. j. koná v dobrej viere v konštitutívny akt štátu, potom je štát povinný vlastníckemu právu tejto osoby poskytnúť primeranú právnu ochranu. V prípade pochybenia štátu v evidencii nehnuteľností má niesť zodpovednosť za škodu spôsobenú pôvodnému (skutočnému) vlastníkovi štát, nie dobromyseľný nadobúdateľ vlastníckeho práva. Súd by nemal svojím rozhodnutím v prospech pôvodného vlastníka vytvárať z dobromyseľného vlastníka ďalšieho poškodeného.

29. Posúdenie dobrej viery držiteľa nie je pritom skutkovou otázkou, ale otázkou právnou. Subjektívna dobrá viera, ako psychický stav, či vnútorné presvedčenie subjektu samé o sebe nemôže byť predmetom dokazovania (CpJ 51/84, R 45/1986), avšak predmetom dokazovania môžu byť skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno vyvodiť presvedčenie nadobúdateľa o dobrej viere, že mu vec patrí. Či je držiteľ veci dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne. Nestačí jeho subjektívne presvedčenie, že mu vec patrí. Rozhodujúce pritom je, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte rozumne požadovať, mal, mohol mať, alebo nemal, prípadne nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cz 57/87).

30. Nadobúdateľ nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností konajúci v dobrej viere v obsah tejto evidencie je hoden ústavnej ochrany, a to práve s ohľadom na existenciu tejto verejno-právnej evidencie, do ktorej zápis vo forme vkladu je pri prevode evidovaných nehnuteľností nevyhnutnou, avšak nie jedinou podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva novým vlastníkom a ma konštitutívne účinky. Aj napriek tomu, že aktuálna platná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku neobsahuje žiadne ustanovenie explicitne upravujúce všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľností od neoprávneného, konštruovaný len na základe dobrej viery nadobúdateľa, je potrebné dospieť k záveru, že je nevyhnutné zvažovať a chrániť aj práva dobromyseľného nadobúdateľa, a to aj vzhľadom k zásadným ústavným princípom, akými sú princíp právnej istoty a z neho vychádzajúci princíp dôvery v akty štátu a ochrany dobrej viery, či princíp ochrany nadobudnutých práv. Nadobúdateľ ako kupujúci, ktorý odvodzuje svoje vlastnícke právo od svojho právneho predchodcu - predávajúceho z kúpnej zmluvy, (ktorý mal vlastnícke právo k prevádzanej nehnuteľnosti nadobudnúť na základe rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré sa neskôr ukázalo nesprávne/vadné (teda predávajúci v skutočnosti vlastnícke právo nenadobudol), by sa mal stať skutočným vlastníkom veci, a to aj inak ako vydržaním. Ak určitá osoba pri nadobudnutí nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľností konala v dobrej viere v správnosť údajov katastra o vlastníckom práve k danej nehnuteľnosti a túto nehnuteľnosť nadobudla za odplatu, ktorá zjavne nebola v extrémnom nepomere k hodnote danej nehnuteľnosti, mala by požívať ústavnú ochranu, aká sa priznáva vlastníkovi nehnuteľnosti. Fundamentálnou podmienkou pre takéto nadobudnutie vlastníctva je konštatovanie existencie dobrej viery nadobúdateľa súdom. K nadobudnutiu vlastníckeho práva od neoprávneného subjektu na základe dobrej viery nadobúdateľa v zápis v katastri nehnuteľností môže však dôjsť skutočne len v mimoriadnych situáciách, v ktorých dobromyseľný nadobúdateľ nemohol ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré je po ňom možné rozumne požadovať, spoznať, že stav zapísaný v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti. Či je držiteľ veci dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne. Možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom je teda daná výhradne vtedy, pokiaľ nadobúdateľ objektívne nemal možnosť pri zachovaní maximálnej možnej obozretnosti zistiť, že kupuje nehnuteľnosti od osoby, ktorá ich vlastníkom v skutočnosti nie je. Posúdenie dobrej viery musí byť v týchto prípadoch prísne (pozri napr. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018). V označenom rozhodnutí „ústavný súd považoval za podstatné zdôrazniť, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade

s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie."

31. Neplatnosť ako následok vady právnych úkonov, či iných právnych skutočností, by mala prichádzať do úvahy až vtedy, kedy nie je možné nájsť iné vhodné riešenie, ktoré by zachovávalo určitú rovnováhu vo vzniknutých právnych vzťahoch.

32. Dobrá viera sa chápe ako nezavinená nevedomosť o právnych nedostatkoch určitého právneho stavu. V záujme spravodlivého usporiadania pomerov nie je dobré bezvýhradne uplatňovať zásadu nemo plus iuris a je možné jej ustúpiť v odôvodnených prípadoch v prospech ochrany v dobrej viere nadobudnutých práv. Účinnším spôsobom ochrany obidvoch práv je skôr skúmanie konania pôvodného vlastníka nehnuteľnosti s ohľadom na odbornú starostlivosť takéhoto (nedbalého) vlastníka. Súd nemôže podporovať jedno ústavné právo na úkor druhého, ak nie je daná vyššia miera ochrany právnymi predpismi. Môže iba spravodlivo rozhodnúť o tom, ktorému právu je poskytnutie ochrany v konkrétnom prípade viac odôvodnené. Súd by tak mal skúmať hlavne rozpor odbornej starostlivosti pôvodného vlastníka s ohľadom na stratu vlastníckeho práva a na druhej strane konanie a mieru vedomosti nového vlastníka o tom, že nadobúda nehnuteľnosť od nevlastníka. Dobrú vieru pritom nemožno odvodzovať iba od materiálnej publicity katastra, alebo najvyššej možnej dobrej viery u nadobúdateľa, ale od starostlivého posúdenia všetkých okolností v ich vzájomnej súvislosti, a teda, ako došlo k strate, resp. k nadobudnutiu vlastníckeho práva s ohľadom na časový a kauzálny nexus.

33. Odvolací súd pritom vychádzal z viacerých východísk, ktoré boli prezentované aj v odôvodnení rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VObd/2/2020 zo dňa 27. apríla 2021) a zároveň je si vedomý, že jeho právny názor je opačný, ako prezentoval veľký senát Najvyššieho súdu SR v označenom rozhodnutí. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je však v otázke riešenia nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatného právneho úkonu odlišná. Žiada sa dodať, že Ústavný súd je aj vo vzťahu k veľkému senátu „nadradený súd“, preto jeho judikatúra predstavuje pre všetky rozhodovacie formácie Najvyššieho súdu SR záväznú výkladovú usmernenie pri rozhodovaní skutkovo i právne obdobných vecí, teda aj pri posudzovaní možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka.

34. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky a právneho názoru, ktorý bol v ňom vyslovený, sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016. Na toto rozhodnutie tiež nadviazali i ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017, sp. zn. I. ÚS 400/2017 zo dňa 20. decembra 2017 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/160/2018, sp. zn. 2Cdo/231/2017, sp. zn. 4Cdo/102/2017, sp. zn. 4Cdo/95/2019, sp. zn. 4Cdo/142/2019, sp. zn. 4Cdo/28/2020, sp. zn. 6Cdo/71/2011 a sp. zn. 6Cdo/792/2015).

35. Naproti tomu Najvyšší súd SR v iných rozhodnutiach prísne zotrvával na zásade nemo plus iuris (napr. rozhodnutia sp. zn. 1Cdo 146/2012, sp. zn. 2M Cdo 20/2011, sp. zn. 3Cdo/144/2010, sp. zn. 3Cdo/223/2016, sp. zn. 5MCdo/12/2011, sp. zn. 7Cdo/139/2019, sp. zn. 3Cdo/307/2013).

36. Medzi novšími rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR možno tiež nájsť aj také, ktoré iba výnimočne pripúšťajú možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa (sp. zn. 6Cdo/792/2015, sp. zn. 4Cdo/102/2017, sp. zn. 6Cdo/71/2011), z ktorých nevyplýva všeobecná prednosť jedného z kolidujúcich princípov. Ide tu skôr o pripustenie možnosti skúmania existencie výnimočných okolností, ktoré môžu v konkrétnom prípade nastať a ktoré môžu byť dôvodom na ustúpenie od prísneho zotrvávania na princípe nemo plus iuris. Na výnimočnosť takéhoto rozhodovania poukazuje aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie spomínaných nálezoch (napr. sp. zn. I. ÚS 549/2015, sp. zn. I. ÚS 151/2016 a sp. zn. I. ÚS 460/2017).

37. Aj keď dôsledkom zásady „nemo plus iuris at alium transferre potest quam ipse habet“ („nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“), je nemožnosť nadobudnúť vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka, nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa. V súvislosti s riešením kolízie týchto

princípov odvolací súd zastáva názor, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanou zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“, možno prelomiť ochranu dobre viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že viac riadne podľa práva nadobudol (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3314/11 zo dňa 2. októbra 2012). „Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí.“

38. Najjednoznačnejšie závery týkajúce sa možnosti prelomenia zásady nemo plus iuris v prospech ochrany dobromyseľného nadobúdateľa prezentoval Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/102/2017, sp. zn. 4Cdo/95/2019, sp. zn. 4Cdo/142/2019, sp. zn. 4Cdo/28/2020. V tomto prípade platí, že vlastníkom veci sa stane ten, kto legálne získal vec zapísanú v katastri nehnuteľností a bol vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere oprávnenie druhej zmluvnej strany vlastnícke právo previesť na základe riadneho titulu. Dobrá viera tu nie je formulovaná ako výnimka zo základného pravidla, ale ako znak skutkovej podstaty základnej normy (§ 123 Občianskeho zákonníka). Preto nadobúdateľ svoju dobrú vieru nebude musieť preukazovať, lebo aj v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 in fine Občianskeho zákonníka). Na tom, kto nadobudnutie v dobrej viere popiera, bude, aby túto domnienku vyvrátil, t. j. aby podal plný dôkaz zlej viery nadobúdateľa a na jeho ťarchu pôjde, pokiaľ sa mu to nepodarí preukázať.“ Aj Ústavný súd SR vo svojich vyššie označených rozhodnutiach uviedol, že si uvedomuje, že judikatúra slovenských najvyšších súdnych autorít momentálne nie je úplne jednotná v otázke posudzovania konfliktu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a ochrany dobromyseľnosti nového nadobúdateľa. Najvyšší súd v minulosti dlhodobo stabilne zastával názor o nemožnosti prelomenia zásady „nemo plus iuris“ princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa (napríklad rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/144/2010, sp. zn. 2MCdo/20/2011, sp. zn. 5MCdo/12/2011, sp. zn. 3Cdo/223/2016, sp. zn. 3Cdo/307/2013), a to väčšinou s odôvodnením, že súčasne platný právny poriadok priznáva ochranu dobromyseľnému držiteľovi v právnom inštitúte vydržania, ktorý umožňuje oprávnenému (dobromyseľnému) držiteľovi nadobudnúť vlastnícke právo iba pri súčasnom splnení podmienky nerušeného uplynutia vydržacej doby. Za iných podmienok nemožno priznať dobromyseľnému držiteľovi nadobudnutie vlastníckeho práva. Medzi novšími rozhodnutiami najvyššieho súdu možno nájsť aj také, ktoré iba výnimočne pripúšťajú možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa. Z týchto rozhodnutí (sp. zn. 6Cdo/792/2015, sp. zn. 4Cdo/102/2017 a sp. zn. 6Cdo/71/2011) ale nevyplýva všeobecná prednosť jedného z kolidujúcich princípov. Ide tu skôr o pripustenie možnosti skúmania existencie výnimočných okolností, ktoré môžu v konkrétnom prípade nastať a ktoré môžu byť dôvodom na ustúpenie od prísneho zotrvávania na princípe „nemo plus iuris“. Následne IV. senát Ústavného súdu SR poukázal na to, že aj podľa vyslovených názoroch v rozhodnutiach I. senátu Ústavného súdu SR podstatným dôvodom na eventuálny odklon od striktného uplatňovania zásady „nemo plus iuris“ musí byť výnimočnosť okolností, ktoré založia dobromyseľnosť nadobúdateľa s následkom jej prevahy nad ochranou pôvodného vlastníka. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že súčasťou princípu materiálneho právneho štátu je nielen možnosť, ale aj povinnosť súdu vykladať právne normy ústavne súladným spôsobom s prihliadnutím na princíp elementárnej spravodlivosti. Z tohto dôvodu konajúci senát ústavného súdu úplne nezavrhuje mimoriadne výnimočnú možnosť poskytnutia ochrany práv dobromyseľným nadobúdateľom, prioritne však k tejto otázke pristupuje zdržanlivo“. Prítom Ústavný súd SR zvýraznil, že „v okolnostiach posudzovanej veci je potrebné vziať do úvahy, že vlastnícke právo pôvodného vlastníka nezaniklo zákonom predpokladaným spôsobom (absencia právneho titulu prevodu v dôsledku jeho absolútnej neplatnosti) a sťažovatelia tak mali nadobudnúť vlastnícke právo (resp. minimálne dobromyseľnú držbu) od nevlastníka“ (bod 46. odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 59/2021 z 9. februára 2021).

39. Vychádzajúc z prehľadu judikatúry Ústavného i Najvyššieho súdu SR i záveru Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VObdo 2/2020 zo dňa 27. apríla 2021 pri súčasnom prihliadnutí na individuálne okolnosti prejednávanej veci však odvolací súd dospel k záveru, že v danom

prípade by nebolo spravodlivé, ak by nepriznal ochranu v dobrej viere žalovaného ako nadobúdateľa predmetných nehnuteľností.

40. Ako už konštatoval odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, z obsahu spisového materiálu v prejednávanom prípade vyplýva, že v roku 2008 bolo vydané rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. ROEP-2008/00002-34 zo dňa 12.05.2008 o schválení Registra o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim (ROEP) v k.ú. Q.. V priebehu tohto osobitného administratívneho konania podľa zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov právna predchodkyňa žalobkyne a následne aj žalobkyňa nevyužili možnosť obrany prostriedkami, ktoré im osobitné právne predpisy umožňovali. V danej súvislosti žalobkyňa uviedla, že výpis z ROEP bol doručovaný jej právnej predchodkyňi R. F., rod. A., ktorá si tento výpis neprevzala. Menovaná zomrela dňa XX.XX.XXXX. Je tak zrejmé, že po zverejnení návrhu registra (07.03.2005), po ktorom sa vykonávalo doručovanie výpisov jednotlivým účastníkom, už správny orgán nezisťoval okruh dedičov po poručiteľke R. F., rod. A. (hoci dôvod neprevzatia tejto zásielky menovanou bol správnemu orgánu známy, keďže jej výpis z registra doručoval), a teda na účely námietkového konania sa na ňu vzťahovalo ust. § 7 ods. 1 druhá veta v spojení s ust. § 7 ods. 2 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. v znení platnom po 07.03.2005 - lehotá na podanie námietok mala plynúť odo dňa doručenia výpisu, a nie odo dňa jeho zverejnenia na obvyklom mieste v obci, nakoľko nešlo o neznámeho vlastníka. Keďže F. Z. (t. j. žalobkyňa) výpis z návrhu registra následne správny orgán nedoručoval, žalobkyňa v tom čase nemala zákonnú možnosť podať námietky voči výpisu z návrhu registra ROEP v zmysle § 7 zákona č. 180/1995 Z. z. K tomuto odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s argumentáciou okresného súd v napadnutom rozhodnutí, že ani táto skutočnosť nemôže byť pre rozhodovanie v tomto spore relevantná. Žalobkyňa totiž už 28.08.2008, kedy bolo vydané rozhodnutie v dedičskom konaní Okresného súdu Dolný Kubín po jej matke R. F., rod. A. (sp. zn. 2D/114/2008) mohla podniknúť kroky na ochranu svojho vlastníckeho práva, pretože podľa tohto dedičského rozhodnutia predmetom dedenia boli len parcely EKN č. 57 a 59 v obci a k. ú. Q. v podiele 3/10 a parcela č. 58 ani nebola predmetom dedenia. Žalobkyňa tak už v roku 2008 mohla objektívne zistiť spornosť svojho práva, no napriek tomu žalobu v tejto veci podala na súd až v roku 2016. Nemožno teda konštatovať, že žalobkyňa sa bezprostredne po tom, čo sa dozvedela o spornosti svojho vlastníckeho práva, začala podnikat kroky na jeho ochranu. Možno teda zhrnúť, že ak v roku 2008 bolo vydané rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Námestove o schválení registra o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahoch k nim v k. ú. Q. a následne Okresný súd Dolný Kubín v tom istom roku prostredníctvom povereného súdneho komisára vydal dedičské rozhodnutie po poručiteľke R. F., rod. A., zomrelej dňa XX.XX.XXXX a žalobkyňa aj po vydaní obidvoch uvedených rozhodnutí štátnych orgánov zostala pasívna a neriešila spornosť svojho práva, keďže žalobu v tejto veci podala na súd až v roku 2016, správny je záver súdu prvej inštancie, že ju možno považovať za nedbalého vlastníka. Ako správne poukázal súd prvej inštancie v bode 8. odôvodnenia svojho rozhodnutia, žalobkyňa mala totiž možnosť podať podnet na zmenu údajov v registri, pretože dňa 23.06.2008 správny orgán vykonal zápis do katastra nehnuteľností a žalobkyňa následne dňa 28.08.2008 prevzala rozhodnutie o dedičstve po svojej nebohej matke - poručiteľke R. F., rod. A., takže do 3 rokov od zápisu do registra do katastra nehnuteľností, t. j. do 23.06.2011, ešte mala možnosť podať podnet na zmenu údajov v registri, pretože už z dedičského rozhodnutia Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2D 114/2008 zo dňa 28.08.2008 po svojej nebohej matke zistila, že sporné nehnuteľnosti, (vo vzťahu ku ktorým sa aktuálne v tomto spore domáha určenia, že tieto patria do dedičstva po nebohej R. F., rod. A., narodenej XX.XX.XXXX, naposledy bytom Q. XX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX), neboli predmetom uvedeného dedičského konania.

41. Žalovaný teda nemôže byť postihovaný za to, že v minulosti pri svojom rozhodovaní pochybil správny orgán. Navyiac, proti rozhodnutiu správneho orgánu mala žalobkyňa dostatočný časový priestor na to, aby sa účinne bránila a uplatňovala svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva (žalovanému), pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nebol nikdy istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Žalovaný nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam dobromyseľne, keďže tieto nadobudol od vlastníkov zapísaných na liste vlastníctva týkajúcom sa sporným nehnuteľností a po tom, ako v obci Q. právoplatne skončilo konanie ROEP. Ak teda žalovaný pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vychádza zo štátom stanovenej evidencie nehnuteľností, t. j. konal v dobrej viere v konštitutívny akt štátu, potom je štát povinný vlastníckemu právo tejto osoby poskytnúť primeranú právnu ochranu. V prípade pochybenia

administratívneho orgánu v priebehu ROEP, ktorého výsledky sa zobrazili do zápisu jednotlivých osôb (predávajúcich) na listoch vlastníctva, ktoré nadväzne na to previedli svoje vlastnícke právo v prospech žalovaného, je potom štát povinný vlastníckemu právu žalovaného poskytnúť primeranú právnu ochranu. Žalovaný totiž nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam za nejakých pochybných, prípadne reťazových prevodov v krátkom časovom období, ale tieto nadobudol od vlastníkov zapísaných na príslušnom liste vlastníctva po právoplatnom skončení konania ROEP v obci Q.. K uvedeným prevodom došlo v rokoch 2009 a 2010 dobromyseľne, na základe kúpnych zmlúv od vlastníkov riadne evidovaných na príslušných listoch vlastníctva k týmto nehnuteľnostiam, bez zápisu akýchkoľvek tiarch a práv tretích osôb. Žalovaný teda jednoznačne bol dobromyseľným nadobúdateľom predmetných nehnuteľností.

42. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 1VObdo 2/2020 zo dňa 27. apríla 2021 uviedol: „VII. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.“

43. Európsky súd pre ľudské práva však vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že skutočnosť, že vnútroštátne právo určitého štátu neuznáva určitý záujem ako „právo“ alebo dokonca „vlastnícke právo“, nemusí nutne brániť tomu, aby bol dotknutý záujem za určitých okolností považovaný za „majetok“ v zmysle článku 1 Protokolu č. 1 (pozri Brosset-Triboulet a ďalší v. Francúzsko - veľký senát sťažnosť č. 34078/02, rozsudok zo dňa 29. marca 2010, § 71).

Vo veci ÖNERIYILDIZ v. Turecko, rozsudok z 30. novembra 2009 (sťažnosť č. 48939/99) dospel Súd k záveru, že sťažovateľ mal taký záujem na dome, ktorý bol nezákonne postavený na pozemkoch štátu, lebo štátne orgány daný dom tolerovali po dobu takmer piatich rokov (§127-129).

Vo veci BEYELER v. Taliansko, rozsudok Veľkého senátu z 28. mája 2002 (sťažnosť č. 33202/96) Súd vzhliadol, že sťažovateľ mal vlastnícky záujem na obraze napriek skutočnosti, že zmluva, na základe ktorej sťažovateľ obraz nadobudol, bola vnútroštátnymi orgánmi vyhlásená za neplatnú, a zohľadnil pritom skutočnosť, že sťažovateľ mal obraz vo svojom majetku po dobu niekoľkých rokov a pri niekoľkých príležitostiach mali štátne orgány podľa všetkého za to, že sťažovateľ má na obraze faktický vlastnícky záujem, a dokonca, že je jeho skutočným vlastníkom (§ 104 ESLP 2000-I)

Vo veci MOSKAL v. Poľsko, rozsudok z 15. septembra 2009 (sťažnosť č. 10373/05) Súd uplatnil článok 1 Protokolu 1 na nárok na sociálne dávky, ktoré boli chybné priznané, lebo sťažovateľka bola v dobrej viere a príslušný orgán daný nárok v okamihu jeho priznania uznal (§ 45).

Vo veci ŽÁKOVÁ v. Česká republika, rozsudok z 03. októbra 2013 (sťažnosť č. 2000/09), ako aj v prípade GLADISHEVA v. Ruská federácia (§ 79) Súd zdôraznil, že sťažovateľka, ktorá konala v dobrej viere, že je vlastníkom pozemkov, by nemala byť postihovaná za pochybenia správnych orgánov (§ 93).

44. S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu sa odvolací súd pri rozhodovaní tohto sporu odklonil od právneho názoru Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaného v uznesení sp. zn. 1VObdo 2/2020 zo dňa 27. apríla 2021, ktorá podľa jeho názoru. Žalovaný ako nadobúdateľ sporných nehnuteľností totiž objektívne nemal možnosť pri zachovaní maximálnej možnej obozretnosti zistiť, že kupuje nehnuteľnosti od osoby/osôb, ktorá ich vlastníkom v skutočnosti nie je. Práve táto výnimočnosť okolností, založila dobromyseľnosť nadobúdateľa s následkom jej prevahy nad ochranou žalobkyne ako pôvodnej vlastníčky. Ako aj Ústavný súd SR opakovane uviedol vo svojich rozhodnutiach, „nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že súčasťou princípu materiálneho právneho štátu je nielen možnosť, ale aj povinnosť súdu vykladať právne normy ústavne súladným spôsobom s prihliadnutím na princíp elementárnej spravodlivosti.“

45. Zároveň neobstojí ani tvrdenie odvolateľky o tom, že písomné vyjadrenia obce Q. zo 14.05.2020 a 25.05.2020, z ktorých vyplýva, že žalovaný podal v roku 2010 daňové priznanie v prípade parciel č. 57, 58 a 59 s celkovou výmerou 302,75 m², a to ako ideálny podielový spoluvlastník, popierajú dobromyseľnosť nadobudnutia jeho vlastníckeho práva. Skutočnosť, či po nadobudnutí sporných nehnuteľností žalovaný

zaplatil v nasledujúcom zdaňovacom období obci Q. daň z nehnuteľností v primeranej výške, nie je pre rozhodovanie tohto sporu relevantná. Rozhodujúcim v tomto spore je totiž moment nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam (pozemkom), t. j. či ku dňu uzavretia predmetných kúpnych zmlúv žalovaný bol/nebol dobromyseľným ich nadobúdateľom. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie nemal ani povinnosť/dôvod takýto listinný dôkaz vykonať.

46. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

47. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľka neprodukovala žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán v rámci prvoinštančného konania.

48. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobkyni, ktorá vo veci podaného odvolania úspech nemala. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

49. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).